

Lectură spirituală : prima duminică din luna iunie 2017

Coborârea Duhului Sfânt (Rusaliile) - Lecturi: : Faptele Apostolilor 2, 1-11 ; Psalmul 203, 1 Corinteni 12,3b-7. 12-13 ; Ioan 20, 19-23

Fiecare vizită vincentiană este o nouă coborâre a Duhului Sfânt deoarece atât cel care face vizita cât și cel vizitat își împart unul altuia înțelepciunea Duhului Sfânt.

Sărbătoarea descrisă în lecturile de astăzi, de Rusalii, a schimbat viața Bisericii. Apostolii l-au ascultat pe Isus încredințându-le mandatul de predicare a Evangheliei în lumea întreagă; au înțeles mesajul învierii lui Cristos, dar nu au înțeles în întregime sfera misiunii pe care Isus le-o încredințase. Pe de altă parte, apostolii erau evrei și au practicat iudaismul până la sfârșitul vieții.

De unde vine forța de evanghelizare în întreaga lume în limbi diferite, culturi diferite și printre persoane de religii și culturi diferite? Cum s-a putut realiza, dacă apostolii n-au fost decât niște simpli pescari? Forța a venit ca un vânt. Pe de o parte a apărut ca un vânt înfricoșător: ”Și, dintr-o dată, s-a iscat din cer un vuiet, ca la venirea unei vijelii puternice, și a umplut întreaga casă în care stăteau” (Fapte, 2,2). Pe de altă parte este un vânt de pace. Isus Înviat apare în mijlocul apostolilor și le spune: "Pace vouă! Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi". Și, spunând aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: Primiți-l pe Duhul Sfânt! Căroră le veți ierta păcatele, le vor fi iertate; căroră le veți ține, le vor fi ținute"(Ioan20,23).

După trecerea acestui vânt totul e gata pentru trimiterea apostolilor în misiune. Mai întâi, aceștia au petrecut doi sau trei ani ascultându-l pe Isus și privindu-l cum înfăptuiește minuni. Apoi cu moartea și învierea lui Isus, au constatat dumnezeirea lui. Și în sfârșit au primit forța Duhului Sfânt pentru a putea merge și evangheliza în lumea întreagă în toate limbile și culturile. Întotdeauna, Dumnezeu nu-i alege pe cei puternici, însă le dă forța necesară celor pe care i-a ales.

Ca Vincențieni, și noi suntem chemați să evanghelizăm. Marea diferență dintre noi Vincențienii și ceilalți evanghelizatori este că noi învățăm din Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciune și apoi practicăm experiența întâlnirii cu Dumnezeu în persoana Săracilor. Există mulți evanghelizatori extraordinari și mulți inițiatori de proiecte sociale, dar care nu au fost niciodată atinși de "flacăra" întâlnirii cu Săracul. Dacă noi ca vincențieni am fost deja atinși, nu mai putem ignora apelul lui Isus de a evangheliza lumea întreagă.

Să luăm exemplul de la Frederic Ozanam. Înaintea Conferinței de Caritate (adică Conferințele Vincențiene de astăzi) exista Conferința de Istorie. Ozanam și prietenii lui au organizat această conferință pentru a apăra Biserica și pentru a învăța (prin arta discursului) să transmită (valorile de) libertate, egalitate și fraternitate în Franța de la începutul secolului al XX-lea.

Ozanam avea deja vocația de evanghelizare și o trăia cu curaj într-o atmosferă foarte ostilă Bisericii. Întâlnirea cu Săracul, în timpul vizitării acestuia, răspunsul practic dat adeptului saint-simonien (opozant al Bisericii), completează evanghelizarea începută mai devreme, a completat-o atât în mod divin cât și uman: Săracul pare că reprezintă forța, adică focul, suflul Duhului Sfânt care-i lipsea lui Ozanam și prietenilor săi pentru a evangheliza. Acest dar îi va schimba viața. Vizita este așadar întâlnirea reciprocă dintre uman și evanghelizare: noi, cei care mergem în vizită, îl suflăm asupra Săracilor pe Duhul Sfânt, la fel cum cei pe care-i vizităm ni-l dă pe Duhul Sfânt. Doar lucrarea divină așa cum este Societatea Sfântul Vincențiu de Paul poate explica și realiza această mistică. Fiecare vizită este așadar o nouă Coborâre a Duhului Sfânt.

După fondarea SSVP, Ozanam a început să-și folosească toate capacitățile intelectuale pentru a evangheliza: brilliantul profesor de la Sorbona avea credibilitatea să apere dreptatea socială. Nimeni altul n-a mai apărut Evanghelia în sfera politică, literară, sociologică și prin redactarea de articole publicate în ziare și reviste așa cum a făcut-o el. A fost un precursor important al enciclicei *Rerum Novarum* scrisă de papa Leon al XIII-lea la 50 de ani după moartea lui Ozanam și care a marcat în mod formal începutul Doctrinei Sociale a Bisericii așa cum o cunoaștem astăzi.

Carisma vincențiană nu se limitează doar la evanghelizarea realizată în timpul vizitelor; din contră, această vizită trebuie să alimenteze focul înțelepciunii care ne luminează și ne provoacă să evanghelizăm întreaga lume.

Traducere: sora Magdalena